

HIER DINASO! "Strijdblad van het verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen", weekblad van het **Verdinaso**.

In december 1932 werden de twee bestaande Dina-sobladen, *De Vlag* van **Wies Moens** en *De Westvla-ming* van **Joris van Severen**, versmolten tot het weekblad *Hier Dinaso!* De hoofdredactie was in handen van Van Severen, terwijl **Pol van Herzeele** het beheer waarnam. Het blad verscheen aanvan-kelijk met de ondertitel "Strijdblad van het Ver-bond van Dietsche Nationaalsolidaristen voor heel Dietschland". Vanaf november 1933 en juli 1935 was de leuze respectievelijk "Dietschland en Orde!" en "het Dietsche Rijk en Orde". Uiteindelijk kreeg het vanaf 1939 als ondertitel "weekblad van het Verdi-naso onder leiding van Joris van Severen".

In zijn beginjaren ontwikkelde *Hier Dinaso!* een directe en agressieve stijl. Het bracht doctrinaire artikels over het nationaal-solidarisme, een (bijna) wekelijkse bijdrage van **Juul de Clercq** over Di-naso-arbeidspolitiek en "Feiten en Beschouwin-gen" door Van Severen, waarin hij dieper inging op de politieke ontwikkelingen, de evolutie en de rol van het Verdinaso. Hiernaast bevatte *Hier Dinaso!* ook bijdragen over "het leven der beweging" en was er een ruime belangstelling voor de ontwikke-ling van nationale bewegingen in het buitenland. Belangrijke medewerkers in deze beginjaren wa-ren, behalve Van Severen en De Clercq, **Frantz van Dorpe**, **Pol le Roy**, **Leo Poppe**, **Ward Hermans** (tot 1934) en Nederlanders als **Joris van den Amstel**, **Dr. Bruch** (tot 1934 onder pseudoniem van **S. Ver-rel**) en **Ernest Michel**.

Vanaf 14 november 1936 was **Willem Melis** redac-tiesecretaris. Hij bleef dat slechts korte tijd, maar



Prijs: 1 frank

Hier Dinaso!

orgaan van het
VERBOND VAN DIETSCHES NATIONAALSOLIDARISTEN

opgericht door Joris van Severen op 6 October 1931

B^e Jaargang - Nr 20 --- WEEKBLAD onder leiding van M^r Emiel THIERS --- 24 Augustus 1940

Joris van Severen

« NU wordt ons doel bereikt... », het is enkel jammer dat dit dank zij zulke tragische omstandigheden gebouwen zal...

Met deze woorden begroette Joris van Severen mij, dien morgen van 19 Mei, overtuigd nog dat reeds het Noodlot achter hem de schaden van de dood bewoog; omringd van een moed die, door het Belgisch Democratische heraan, door een zoo lang als latte katholieke-socialistische-liberale Regering gedreigd, korte dagen nadien, midden de bloedige tooneelschikking van Albierville, op hem zou worden gepleegd.

Kalm en beheerscht, recht in den droom waarin hij het geroep herleven van zijn volk scheppingsdrift gespannen op het nieuwe tijdsbestaan dat politiek-ethisch triomf zijner Gedachte te laten stond, sprak hij deze woorden, schenkte hij mij zijn geslacht, oog in oog: de Leider.

Oog in oog, en met dien vasten greep van zijn handdruk, zoo ik hem gevonden had, voor 't eerst, in 1930, toen de moed alle jongeren dreef in den vleesch boot, de nood waarin onze nationale strijd over hulpeloze vernietiging en hulpeloze kleinheid heen, beginsel en leidingsloos tekeer liep en hij de redding bracht.

Oog in oog, één kort, beslissend oogenblik, en hij had mij bevestigd en gewonnen, zoals hij bevestigde en won de duizenden nadien, geheel en ongeleed, voor hem en voor zijn werk: omdat hij de Leider was.

De Leider: hij zag klaar, waar wij in het duister tasten; hij wist, waar wij aan het weten voortwilden; hij kende de doeltreffende methode, waar wij in doelloos agitatie onszelf verloren.

Hij gaf ons, ons hoegste levensgebruik: een levensdoel, een levenswet.

Hij gaf ons de ware liefde, de klaarziende, de harde, de menselijke liefde voor ons volk; omdat zijn weten en zijn willen uit deze liefde geboren was, omdat deze liefde hem had getuigd met het wezenmerk van den schapper, van den Leider. Daarom was hij zoo braaf oprecht, wanneer hij op zijn menschen toetrad.

Daarom sprak hij zoo bond tot zijn volk, de scherpe, de vaak onaangename, de vaak gierende maar de roddende taal der waarheid: in zijn liefde stond zijn verbod voor het volk ten-bloed.

Zijn liefde was geheel en kende geen pook:

en zoo, in den vaderlijken komaar waarmee hij ALLES wat het leven, wat het wel en het wee van zijn volk betrof, in de gedurige bezigheid van zijn groot gemoed betrok;

als in de aangrijpende manier waarop hij, zijn aristocratische geestesheid verlatend, in alom eenvoud het diepste schrijn van zijn hart ontloet, en, in hun zwaarte levensomwenteling, tot zijn kamraden ging, stond zij één en zichzelf gelijk zijn zoon, zijn groot, zijn stille liefde. En zuiver een dood van liefde, was zijn dood.

Met vrochtigen blik en opgevoelende tanden, slaz ik na het van van hem, en lees ik in dat streng, getuigde, overvloedig keihoudt woorden, die zo gevoel en richthoudend en in zijn eide zied.

Want, zoo hij voor zijn volk en zijn kamraden de Officier was, die verantwoordelijk besloot en moedig voorging in de Onderwijzer was, die de geestes vormde en schoelde en richtte, zoo was hij ook, voor hen allen: de Vader.

Zoo leek, had hij het leiderschap, zijn leiderschap zelf bepaald: in verantwoordelijkheid, in bekwaamheid en in fierderijheid, voor zijn volk de gave dierzuchtigheid te zijn van: de Officier, de Onderwijzer, de Vader!

En had hij dit leiderschap zijde horizon gemeten, in dit adamsbeklemmend fresco:

Hij is niet de leider van het huidige geslacht. Hij is de leider van het volk in zijne ontzigtelijke groetheid doorheen de eeuwen.

Hij weet zich de BESTEMMER, in den tijd in dewelken hij leeft van een volk van miljoenen doden en miljoenen levenden, en andere miljoenen die in de toekomst zijn volk zullen zijn.

Hij kende zijn volk. Hij was een gerepene, een uitverkerene, belasterd en bespungen beste van zijn volk, zich in een geheide kracht van verweer en aanval had saangetrokken.

En in dit verweer, zagen wij hem in schreemvallige, in bijna angstige zorg, bestendig gelopen over de diepste waanzin en den zuiversten zielglaas die ooit, in hoogten bloedrij, aan het geheel en de gestalte van den Dietschen mensch zijn trotse schoonheid en zijn veroverende sterkte hadden geschenken.

(Terwylt Vla. 22)



Joris VAN SEVEREN

Hier Dinaso! betreurt in augustus 1940 de dood van de leider. Het blad Hier Dinaso! was in 1932 ontstaan uit de samensmelting van De Vlag en De Westvlaming en het zou verschijnen tot juni 1941. (ADV.N)

het blad werd minder agressief en de artikels werden ernstiger. Alleen tegenover het Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV) en de joden bleef Hier Dinaso! ongemeen scherp. Vooral het aristocratisch vormende trad nu op de voorgrond en Van Severen kwam als leider steeds nadrukkelijker in het middelpunt van de belangstelling. Ook aan de landdagen besteedde Hier Dinaso! veel aandacht, waarbij het blad overvloedig gebruikmaakte van fotomateriaal. De voornaamste medewerkers vanaf 1935-1936 waren Melis, Le Roy, Jef van Bilsen, Van Dorpe, Jef de Langhe en de Nederlanders Henri Bruning, Van den Amstel en Jacobus van der Hout. Later werden zij nog aangevuld met Albert Derbecourt, Luc Delafortrie en Paul Persyn. De Clercq schreef nog slechts occasioneel een artikel, terwijl ook de inbreng van Van Severen vanaf 1938 verminderde.

In 1937 kwamen het beheer en het redactiesecretariaat in handen van François. Dat zou zo blijven, tot begin 1939 Le Roy redactiesecretaris werd. Eind 1939 kwam het beheer van het blad opnieuw in handen van Van Herzele. Het laatste nummer onder leiding van Van Severen verscheen op 11 mei 1940. Het duurde vervolgens tot 24 augustus vooraleer Hier Dinaso! weer verscheen, nu onder leiding van Emiel Thiers en Van Dorpe. Dat eerste nummer

was geheel gewijd aan de vermoorde leider Van Severen. Hier *Dinaso!* stelde zich aanvankelijk afwachtend op maar evolueerde langzaam naar een gematigd positieve houding tegenover nationaal-socialistisch Duitsland. Na de breuk in het Verdinaso, einde januari 1941, kwam *Hier Dinaso!* in handen van François en Le Roy. Het bekende zich vanaf dan openlijk tot het nationaal-socialisme. Bij de totstandkoming van de Eenheidsbeweging van het Vlaamsch Nationaal Verbond verdween *Hier Dinaso!*. Het laatste nummer verscheen op 7 juni 1941 en het blad werd vervangen door *De Nationaal-Socialist*, weekblad van de Eenheidsbeweging-VNV. Dat stond aanvankelijk onder leiding van Le Roy, maar al na enkele maanden werd de oud-dinaso **Albert Deckmyn** hoofdredacteur.

LITERATUUR: R. van den Bossche, *De maatschappijleer van het Verdinaso en zijn katholieke achtergrond*. 1977; – L. Moulaert, *Joris van Severen en het Verdinaso (oktober 1931-mei 1940). Analyse van een beeldvorming*, KUL, onuitgegeven licentiaatsverhandeling, 1987; – L. Saerens, 'Het Verdinaso en de Joden (1931-1940)', in WT, jg. 46, nrs. 3-4 (1987), p. 155-180 en p. 241-254.

ILLUSTRATIE(S), zie: Verbond van Dietsche Nationaal Solidaristen.

JAN CREVE